

Pastel Chinez

Vasile Alecsandri

Pe-un canal îngust ce curge ca un șarpe cristalin
Se înșiră chioșcuri albe, cu lac luciu smălțuite.
Tot ce-i nobil, avut, mare și puternic la Pekin
În răcoarea lor plăcută duce zile fericite.

Pe sub nalte coperișuri care-n margini s-albesc,
Galerii cu mari lanterne și cu sprintene coloane
Au comori de plante rare ce la umbră înfloresc
Și-n ghirlande parfumate se revarsă pe balcoane.

Papagali verzi, roși și galbeni, iubitori de dezmierdări,
Prin zăbrele aurite zbor chemați de glasuri dalbe,
Și pe buze rumeoare, cuib voios de sărutări,
Ei culeg zâmbiri divine, ei culeg migdale albe.

Apoi veseli, cu-a lor pradă, se pun hoții zburători
Când pe mândre paravane de mătase diafană,
Când pe crengi, când pe bazinuri de albastru porțelan,
Unde viu se joacă-n față pești cu solzii lucitori.

Ș-o momiță strâmbătoare, sărind iute-n urma lor
De pe umerii de fildeș unui zeu grotesc de China,
Cade-n șahul de pe masă și răstoarnă pe covor
Doi nebuni peste un rege și un turn peste regina...

Pe canal trei poduri strimte ca trei arcuri se întind;
A lor margini cizelate în șiraguri de inele
Poartă zmei cu ochi fantastici, carii noaptea se aprind,
Și catarge poleite, cu lungi flamuri ușurele.

Iar în fund, peste desimea de pagode azurii,
Ca un bloc de porțelan, falnic, sprinten se ridică
Un turn nalt cu șapte rânduri și cu șapte galerii,
Unde ard în casolete flori de plantă-aromatică.

Pe un pod pășește-alene fiica unui mandarin,
Sub cortelul de crep galben care-l pleacă despre soare,
Ferind pielița-i de aur și rotundu-i piept de crin,
Și gurița-i cu benghi negru ca un gândăcel pe-o floare.

Umbra ei pe fața apei, de pe pod ușor plutind,
Cu-o mișcare voluptoasă trece lin și se oprește
Pe o joncă unde șede un om tânăr pescuind...

El tresare, naltă ochii și cu dragoste zâmbeste.

Iar colo-n vecinătate, sus, în turn, ca un hurez,
Un bătrân, pândind cu ochiul, taina dulce o surprinde...
El desemnă-ncet tabloul pe hârtie de orez,
Și se pare că hârtia sub peniță-i se aprinde!